

tekėjimas

metamorphosis

Dūžtantis Glassas ausinėse
išderinti kraujo klavišai
muša per širdį

Žmogus kuriame įšalusi
sena kometa ramiai skaito
koncertų programą

Juodo stiklo miškas
kalėdiniai varpai jo
nejžengiamoj tankmėj

Kas nutinka jei vienas atlantas
pavargsta kuri pasaulio pusė
susmunka

Muzika rieda
vaikišku kamuoliu
į vasaros pakalnę

Palengva palengva
nuo mirštančios
planetos krašto

Jie šoka, įsielektrina
drabužių sagos. Virtuvė priplūsta
kažko, kas įvyksta, kai šukuoji
plaukus savo mieguistai mergaitei.
Žingsnių nepavadinsi kaligrafiškais,
o ritmas – raukšlėtas, kampe susimetęs
juodukas su didele tamsos skrybėle.
Jie juokiasi, kai iš gėdos raudonuoja radijo lemputė,
mirsėdama vakaro žinias. Juokiasi,
kuomet vienodi taksi, beuosliai skalikai,
nesuranda reikiamo adreso.
Jie šoka, kol įgudusi ranka iš skrybėlės
neištraukė ausis suglaudusio ryto.

tavo demonai tavęs dar nepažįsta
esi prieškambaris jų įsikraustymo išvakarėse
nenustebk vidury nakties
siuntų tarnyba
paliks kartono dėžes su įspėjamaisiais
užrašais

atsargiai nedaužyti stiklas
neišsigąsk
sąskaitų už pervežimo paslaugas
kad pasirašydamas staiga pamiršai
savo vardą viską
neškis statyk palei sienas
čia yra dailių inkrustuotų veidrodžių
kurie tiks prie bet kokio interjero
taip jie įeina vidun nors koridoriuj
jokių svetimų
batų

duobkasys

kol kaimynai atostogauja
tropikuose pamišo
senasis jų mėsininkas

krautuvė tuščia ant metalinės lėkštės
vitrinų perskrota plaštakė

jis aiškino nieko panašaus
net vadovėliuose
neregėjęs

kai guliu sulankstomaj lovoj
virš manęs darbuojas
duobkasys

iš pradžių nukasa stogą
gremžia lubas

paskui imasi pilvo

ten visa kolonija
aš juo tikiu

mano burna atveria

nesuprantamą
plazdėjimą

rugpjūtis

Pusryčių kvapas, vandens valymo įrenginių kvapas, klijų fabrika aromatų paletė, užakusi Filomena, drėgnos jos pažastų viksvos, kurios, regis, kutena šnerves, kai pirmąkart miegu balkone po mirštančiais perseidais, močiutės urnos kvapas, gelsvas lakuoto sodo stalelio, alaus kvapas, kvėpėjimas pašto ženklų ir naujų modeliukų, jų metalo kvapas, skonis, kai prasikertu lūpą, kiemo futbolas, saldžiarūgščiai kraujo kvapsniai vėliau, man operuoja polipus, iš gerklų gelmės traukia mažas, susigūžusias moliuskų geldeles, kvapas asfalto ir mergaitės, su kuria ant jo gulim, aš lengvai meluoju, lengviau negu gali atrodyt, visi perseidai yra dangaus laukyme skriejantys senieji pasauliai, užgesę, nematomi, rugpjūčio kvapas – – – visa kvailiukė vaikystė yra vasaros finišas, nematai, kaip paprastai iškeliauja žvaigždės, kaip jos šokinėja, sidabriškos varlės kitoj upės pusėj. Aš noriu tau apsaityti tą kvapą, bet tu manimi jau nebetiki.

ji neateina slepiasi
giliai rūbų klostėse

įsidilginimas įpjova
sūri rytinė karštinė

pratrūkusi džiazų ankštis
virš dūkstančių žmonių

visa ši ramybė sprogančiame
vilniaus skilvelyje

sirvydui besiverčiant
ant kito šono